

μά: αφήστε να φύγουμε ήσυχα-ήσυχα. Κατόπιν έχετε καιρό να τον γλυτώσετε...»

Το ρολόγι σήμαινε τη στιγμή αυτή την 6η πρωινή. Οι πολιορκούμενοι βγήκαν, περάσαν από μέσα από το στρατόπεδο των πολιορκητών και άποικρονθήσαν γρήγορα.

Οι πολιορκητές δέν τόλμησαν να τους πειρξουν, για ι καταλάβαιναν τι τύχη περίμενε τον άρχηγό τους.

Έν τώ μεταξύ το τίκ-τάκ, του ώρολογιού, δέν σταματούσε. Ο Γκάτς με τρομαγμένο βλέμμα, έβλεπε να προχωρή ο ώροδείκτης. Η ώρες περνούσαν. Τόν έβλεπε να περναη τις 6, να φθάνη στις 7, να περναη τις 8, να φθάνη στις 9, αλλά έτειτα δέν μπορούσε πια να ιδή.

Άρχισε τότε να αναπολή την περασμένη του ζωή.—Μιά ζωή άποτρόπαιη, μιá ζωή κακούργο, αίματόβρεχτη.—Πόσους είχε στείλει εις τόν Άδη, και πόσους είχε κάμει δυστυχείς!

Άξαφνα μιá σκέψις πέρασε από το μυαλό του

Άν ο ύπαρχηγός του ήθελε να τόν ξεκάνη, για να του πάρη αυτός την άρχηγία και τή πλούτη, που με τόσα εγκλήματα εμάζεψε;

Άν έπιανε και σκότωνε τόν γέροντα, για να μη σταματήσει το ρολόγι;

Έάν... Έάν... Έάν! Κ' ή ώρα έπερνούσε, έπερνούσε, έπερνούσε!

Ξαφνικά αιθάνθηκε το μυαλί του ώροδείχτου να έγγιξη το λαίμο του. Έκείνη την ώρα ή καμπάνα χτύπησε.

— Ένα, ...δύο... τρία... πέντε... δέκα... ένδεκα...

Σίγουρα τόν άφησαν να πεθάνη εκεί άπάνω! Ο ύπαρχηγός ήταν ικανός για όλα. Όλα έπρεπε να τή περιμηνή από αυτόν. Ηξερε τήν φιλοδοξία του και τήν επιθυμία που είχε, να τόν ξεκάνη για να γείνη εκείνος άρχηγός!...

Κι' ή ώρα πληρίαζε δώδεκα!...

Περιμενε τώρα πια το μοιραίο του. Θα τόν κλύωνε τάχα ο γερός που άφησαν έκει για να σταματήσει το ρολόγι; Γιατί όχι αφού αυτοί είχαν σωθεί; Μα ξανάρχονταν στο νου του ή σκέψις του ύπαρχηγού κι' άνατριχίαζε σύγκομος. Τι θα συνέβαινε άραγα;

Να που πληρίαζαν δώδεκα. Ήταν χειμένος! Χειμένος!... Άξαφνα ή μικρή πόρτα που όδηγούσε πίσω στο θάλαμο των μηχανισμών του ρολογιού άνοιξε άπτό μα. Ένας ληστής παρουσιάστηκε με ένα πιστόλι στο χέρι. Ήταν ο ύπαρχηγός της συμμορίας. Όρμησε πάνω στον γέροντα που είχε αφήσει εκεί ο κόμης και που τωμάζονταν να σταματήσει το ρολόι και τόν πιστόλιος κατάστηθα. Ο δυστυχισμένος γεροντάκος σοφισιάστηκε κάτω νεκρός!...

Ο φόβος του ληστού, ειχεν άληθέςπει. Ο ύπαρχηγός είχε λάβει όλα τή μέτρα του, για να τόν ξεκάνη... και να που τόν έβγαζε από τή μέση.

Ο ώροδείκτης έσχιζε τώρα το δέρμα του, έκοβε το κρέας, τις άρτηρίες, τή κόκκαλα!... Σιγά-σιγά το κεφάλι του ληστού κόπηκε έντελώς και κατακύλισε κάτω, αιμόβρεκτο. Άπαίσιτο, φρικτόδες!...

Ο ΕΓΓ'Ι ΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΖΟΝΣΩΝ

ΔΥΟ... ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ!

Ο Τζάκ Τζόνσον, ο άλλος περίφημος πρωτοπυγμαύχος του κόσμου, τόν όποιον άνάγκασαν τά χρόνια ν' άποστρατευθή άπ' τις τάξεις των άθλητών, έκλεισε τελευταίως συμβόλαιο μ' ένα άγγλο εκδότη να γράψη τ' άπομνημονεύματά του. Φαντάζεσθε βέβαια τι πλούσια θα είνε σε ναμνήσεις ή ζωή του πρώην αυτού ήμθέου, που γύρισε όλον τόν κόσμο, φωτωμένος δάφνες και χρήματα.

Οι φίλοι του Τζόνσον βρίσκονται τώρα σε μεγάλη άπορία: Θα γράψει άραγε ο Τζόνσον στ' άπομνημονεύματά του και για τήν έπίσκεψη του στον τάφοτου Ναπολέοντος; Γιατί, σ' αυτή τήν έπίσκεψη, τού ειχε συμβή και κάποιον νόστιμο—ας το πούμε έτσι—έπεισόδιο. Το ακόλουθο:

Τήν έλευχή που όΤζάκ Τζόνσον ειχε έπισκεφθή το Παρίσι βρισκότανε στο ζενιθ της δόξας του. Μόλις πάησε το πόδι του στη μεγαλούπολη αυτή ή πρώτη του δουλειά ήτανε να πάη να έπισκεφθή το μνημείο των Άναπήρων, κοντά στο όλοιο βρισκεται και ο τάφος του Μ. Ναπολέοντος.

Ο μαύρος πυγμαύχος γονάτισε μπρός στο μνήμα κι' έτεσε σε βαθείς στοχασιμούς. Ποιός ξέρει τι σκέψεις να πέρσαν, τή στιγμή εκείνη άπ' το σγουρόμαλλο κεφάλι του...

Το γεγονός εινε πως όταν σηκώθηκε άπ' το εύλαβητικό του προσκύνημα, ειπε στο φίλο του που τόν συνόδευε:

— Ο Ναπολέων!... Να, πρέπει να τ' όμολογήσω. Ύπηρξες... κι' α ύ τός μεγάλος άνδρας, όπως... κι' ε γ ώ.

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΜΟΝΙΕ ΚΑΙ Η ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ

Ο Έρρίκος Μονιέ, ο πνευματώδης γάλλος συγγραφέας και γελοιογράφος του παρελθόντος αιώνας ήτανε και περίφημος φαρσέρ. Τις περισσότερες όμως φαρτες του δέν τις έκανε για να διασκεδάξη τούς φίλους του. Καροίδεκε τόν κόσμο έν πάση μυστικότητα, άποκ' εισιτικώς γι' άτομική του διασκέδαση.

Μια μέρα χτύπησε τον πόρτα ένας σπιτιού στην οδό Κλισιύ, και ρώτησε το θυρωρό που τού άνοιξε.

— Μπορώ να δώ τόν κύριο Μονιέ;

— Τόν κύριο Μονιέ; τού άποκρίθηκε ο θυρωρός, μά δέν έχουμε δώ κανένα κύριο Μονιέ.

— Πω; ! άνεφώνησε τότε ο φαρσέρ. Τόν έχετε δώ, και... μπροστά σας μόλις, αφού... εγώ ειμαι ο κύριος Μονιέ!...

Κι' έφυγες αφήνοντας το θυρωρό με μάτια τόσα δά άπ' τήν κατάπληξη...

Τήν άλλη μέρα ο Μονιέ, μεταμφιέστηκε λίγο και πήγε και ξαναχτύπησε τήν ίδια πόρτα.

Τού άνοιξε ο ίδιος θυρωρός.

— Ο κύριος Μονιέ, παρακαλώ, εινε έδώ; ρώτησε.

— Όχι, κύριε, δέν καθετί δώ κανενας κύριος Μονιέ...

Ο Μονιέ χτύπησε τότε το μείτωλό του.

— Ά! ναι, καλά λέτε, τού ειπε.

Ο κύριος Μονιέ ειμαι εγώ και... καθούμαι στην άλλη άκρη του Παρισιού!...

Ο θυρωρός έφριξε άπ' το κακό του.

— Άν τολμήσης να ξανάρθης και να με ξαναωχλήσης, φώναξε τού φαρσέρ που γελοίασε μακαρίως, θα σου σπάσω τή κόκκαλα!

Ο Έρρίκος Μονιέ, χωρίς να πη τίποτα, άπομακρονθήκε τριβύντα, χαρούμενα τή χέρια του, ένω κάποια σατανική λάμψη περνούσε άπ' τή πονηρά του μάτια.

Και τήν ίδια μέρα έκατοε κι' έγραψε δυό λόγια στο ράφτη του, τόν όποιον ειχεν όρκιστεί να έκδικηθή, άπ' τή μέρα που τόν πρόσβαλε μπροστά σε μερικούς φίλους του, ζητώντας του—άκούστε έκει άξίωση!—να του πληρώση κάποιον λογαριασμό.

Το γράμμα αυτό περιελάμβανε τ' ακόλουθα:

Αγαπητέ μου φίλε,
Η τήχη μ' εννόησε επί τέλους! Μου έπρεσε κάποια ξαφνική κληρονομιά, ή οποία μου επιτρέπει να πληρώσω σήμερα όλα τή παλιά μου χρέη.

Ελάτε άθιρο, με το λογαριασμό στη νέα μου διεύθυνση, οδός Κλισιύ, να σάς πληρώσω.

Φιλικότατα, ήμέτερος

Έρρίκος Μονιέ.

Τήν άλλη μέρα, ο ράφτης του χτυπούσε χαρούμενος τήν πόρτα του σπιτιού στην οδό Κλισιύ, που τού ειχε όρισει ο Μονιέ.

Τού άνοιξε ο γνωστός μας θυρωρός.

— Ο κύριος Μονιέ, παρακαλώ; τόν ρώτησε ο ράφτης.

— Πάλι ήρθες! φώναξε τότε ο θυρωρός νομίζοντας πως ήταν ο ίδιος ένοχλητικός επισκέπτης, ξαναμεταμφιεσμένος. Δέ σου ειχα πει να μην ξανάρθης, γιατί θα σου σπάσω τή κόκκαλα.

Και, άπάχροντας μιá σκούπα, έτοιμαζόταν να πραγματοποιήση τήν άπειλη του. Ο ράφτης όμως ειχε μανιστεί τι του περίμενε, και τώβαλε στα πόδια χωρίς να περιμένη... τή ρέστα άπ' τόν λογαριασμό!...

✱

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΙΛΙΑ

Ή φιλία εινα ή λυδία λίθος του έρωτος

Μαζερέν.

Ή φιλία εινε άδελφή του έρωτος αλλά πειό γλυκειά και άφιλοκερδής άπ' αυτόν.

Υβέ.

Ο γάμος πληγώνει τή φιλία και κάποτε τή φονεύει.

Μαιντρέν

Ο έρωσ έρχεται πάντοτε τρίτος στη φιλία, όπως ο λύκος στη στήνη.

Λαφαγέτ

Ίσχυρά και άσφαλής φιλία εινα εκείνη που ζώνεται από τόν έρωτα και δέν πεθαίνει.

Μορντά.

Ή φιλία που έπισφραγίζει ο πόνος διαρκεί περισσότερο άπ' τή φιλία που γεννάται μες τις ήθόνες και τή χαρά.

Μαρία Άντουανέττα.

Άπομακρονθήσαν γρήγορα-γρήγορα...

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

== "ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΟΥ 1824," ==

Περιεργότατες καιλιαν ενδιαφέρουσας λεπτομέρειαι. Ή Έλλάς κατά τήν εποχήν αυτήν. Οι άγωνιστάι. Οι πολιτικοί άνδρες. Ο Μαυροκορδάτος, ο Τζαβέλλας, ο Μπότσαρης. Πώς ντυνοντουσαν, πως πολεμούσαν. Συνομιλία μαζί των. Στο σπίτι του Κανάρη. Σελίδες που θα σάς γοητεύσουν. Μέσα στο βιβλίο αυτό υπάρχει ολοζώντανη ή Έλλάς του άγώνος. Θα διαβάσετε πράγματα που δέν περιέχονται σε καμιά ιστορία της Έλληνικής Έπαναστάσεως.